

Af Romfolkets saga.

Skrevet af Holger Hillersborg for længe siden

Tung og grå gryede dagen. Det var én af disse forfærdelige dage, hvor natten ikke ville slippe sit tag i trætoppene. Tågen blev hængende som en tung dyne over landskabet og på den våde jord, umuliggjorde enhver solstråle af varme, bare en smule, selv om klokken nærmede sig middag.

I gemakkerne, som tilhører den lille stamme af flyverfolket i Rom, var stemningen som temperaturen udenfor i nærheden af nul. Det uundgåelige stod tydelig at læse i alles øjne. Sommeren var forbi. Den glade tid med sorgløs leg med de bevingede heste var forbi, og en lang og kold vinter stod for døren. Hvor mange af de ellers så brave folk ville mon bukke under i de kommende måneder?

Det var netop sådan en dag, at stammens medicinmand Kurt Knogleklinker, som stod for folkets psykiske og fysiske vel, stak hovedet indenfor og konstaterede, hvor galt det stod til. Den brave doktormand indså med det samme situationens alvor og brølede ved alle skjalde og skjoldmøers over- og underskæg "Her må gøres noget. Jeg vil ordinere et mægtigt kalas med mindst 2 bajer pr. mand pr. kvarter og et par halve svin i ovnen. Kuren skal fortsættes, indtil alle har genvunden deres fordums så glade humør"!

Buller Bjallerfras, der i flere dage mere og mere var kommet til at ligne et frosset ribs, blinkede med øjnene, luskede lidt rundt omkring ildstedet, fandt en cigar som han først skulle ryge Nytårsaften, fik ild i den og tøde langsomt op og æggede med tør stemme "Kanonslaget her har givet mig halsbrand. Bring mig hid et krus godt øl, så jeg kan vederkvæge min indskrumpne gane"! Der blev efterhånden liv rundt om i krogene. Bamse Bajerbæller, der ellers i lang tid havde ført en hensygnende tilværelse i et hjørne, bøvsede bravt og brølede "Jeg syntes, jeg hørte ordene "svin" og "øl". Mon det er min viv, der har skikket bud"?

Vandborgmanden Viggo, der havde været så dårlig, at han ikke engang kunne bide sig i tommelfingerneglen, rejste sig med et lumsk grin og deklarerede, at han ville på jagt efter et sæt gode brugte overtænder, så han rigtig kunne mæske sig og måske, som i sin grønne ungdom, bide en snaps over. Henne fra slagbænken holdt den monotone snorken pludselig op. Det var Hood Hængerøv, der var vågnet fra en længere dvaletilstand. Han så helt salig ud, mens han lod fingrene løbe gennem skægget og ymtede noget om, at man hellere måtte skikke bud til hønseholderen hinsides hegnet om at få anskaffet en stor portion Samarin mod sur mave, da det ville være en katastrofe for ham, hvis han fik ondt i den store vom til sådan et ædegilde.